

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/77/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6314201772
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6314201772.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté deti: C. D., nar. XX. XX. XXXX a E. D., nar. XX. XX. XXXX, obe deti bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno, deti rodičov: O. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX J. XX a: I. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. 2, XXX XX C., zastúpenej splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Tatianou Štulrajterovou, nar. XX. XX. XXXX, bytom D. 732/6, XXX XX V. J., o návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 8P/42/2014-78 zo dňa 15. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. a vo výroku III. **p o t v r d z u j e.**

Vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý.**

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh otca na zníženie výživného (výrok I.), otcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy v sume 23,88 eura na účet okresného súdu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.) a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na ust. § 163 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a na ust. § 26, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“). Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že maloleté deti pochádzajú z manželstva rodičov, ktoré bolo rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 2P/211/2012-27 zo dňa 18. 12. 2012 rozvedené. Týmto rozsudkom súd schválil rodičovskú dohodu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom D., na základe ktorej maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný povinnosťou prispievať na výživu maloletej C. výživným v sume 185 eur mesačne a na výživu maloletej E. výživným v sume 160 eur mesačne. V čase rozvodu otec maloletých detí pracoval v Taliansku ako zvärač s čistým mesačným zárobkom 1 530 eur. V P. žil v prenajatom byte, za ktorý platil nájomné 400 eur mesačne a na stravu minul 200 eur mesačne. Podaným návrhom na zníženie výživného sa otec maloletých detí domáhal zníženia vyživovacej povinnosti a to na maloletú C. na sumu 50 eur mesačne a na maloletú E. na sumu 40 eur mesačne.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že maloletá C. v školskom roku 2014/2015 nastúpi do posledného ročníka základnej školy a maloletá E. nastúpi do 5. ročníka základnej školy, t.j. na 2. stupeň. Matka po rozvode nadobudla do osobného vlastníctva dvojizbový byt. Matka pracuje a

dosahuje priemerný mesačný čistý príjem 353,35 eura. Otec skončil pracovný pomer v P., kde dosahoval priemerný mesačný príjem 1 530 eur, a to na základe podania spoločnosti F.F. CARPENTERIA MECCANICA DI FRANCESCO FRISENDA označeného ako prepustenie v skúšobnej dobe. Pracovný pomer s otcom bol rozviazaný z dôvodu, že otec úspešne neabsolvoval skúšobnú dobu. Vo februári 2014 si otec založil živnosť a začal vykonávať prácu pre spoločnosť L.A.M. BB s pracoviskom na G.. Za mesiac február si otec vyfakturoval 633,17 eura, za marec 944,59 eura, za apríl 1 076,21 eura, za máj 936,80 eura, za jún 323,75 eura. Otec nadobudol do osobného vlastníctva rodinný dom v G., na kúpu ktorého si zobral úver vo výške 48 000 eur; úver spláca po 236,86 eura mesačne. Vo februári 2014 sa otec odmietol vrátiť pracovať do P., hoci ho späť volal Francesco Frisenda. Otec na pojednávaní dňa 15. 07. 2014 odmietol návrh matky na dohodu na zníženie výživného na sumy 120 eur a 100 eur mesačne.

Okresný súd dospel k záveru, že otec skončil prácu v P., kde dosahoval priemerný mesačný príjem 1 530 eur zo subjektívnych dôvodov, keďže pracovný pomer s otcom bol rozviazaný z dôvodu, že otec úspešne neabsolvoval skúšobnú dobu podľa Národnej kolektívnej pracovnej zmluvy pre STROJÁRSTVO - OP (SÚKROMNÉ ODVETVIE). Otec pritom uviedol, že to bol len fiktívny dôvod, nakoľko v skutočnosti v P. v t.č. pre neho nebolo dostatok práce. Avšak na druhej strane otec priznal, že vo februári 2014 ho Francesco Frisenda dva krát volal, aby znovu nastúpil do práce. Nástup do práce ale otec odmietol. Otec si vybavil živnosť a za mesiace, ktoré plne odpracoval, t.j. za marec až máj 2014 fakturoval za vykonanú prácu priemerne mesačne 985,86 eura. Otec od poslednej úpravy výživného nadobudol do osobného vlastníctva rodinný dom v G., na ktorý si zobral úver vo výške 48 000 eur, ktorý mesačne spláca po 236,86 eura. Okresný súd na základe zistených skutočností považoval návrh otca na zníženie výživného za podaný bezdôvodne. S poukazom na ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine okresný súd považoval výdavky otca súvisiace s kúpou domu v G. za také, ktoré otec nemusel nevyhnutne vynaložiť. Okresný súd v tejto súvislosti zdôraznil, že otec má stále s matkou detí v bezpodielovom spoluvlastníctve dom v C.; vlastníctvo k tomuto domu rodiča detí stále nemajú vysporiadané. Okresný súd ďalej uviedol, že otec v súčasnosti býva so svojou priateľkou R. G., čiže jeho bytová situácia ho nenútila kupovať ďalšiu nehnuteľnosť. Sám otec priznal, že s touto priateľkou sa pozná dlhšie a aj predtým, keď pracoval v P. a prišiel na Slovensko, buď býval u nej alebo u svojich rodičov. Okresný súd s poukazom na ust. § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine mal tiež za to, že otec maloletých detí sa vzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, nakoľko vo februári 2014 mal možnosť vrátiť sa na pôvodnú prácu v P., čo však odmietol. Okresný súd preto návrh otca na zníženie výživného zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí. V prvom rade uviedol, že s matkou detí medzičasom uzavrel dňa 12. 08. 2014 dohodu o zrušení a vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na základe tejto dohody sa matka a otec stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k.ú. C., obec C., okres J., každý v podiele 1/2. Ďalej podľa tejto dohody je otec povinný sám splácať hypotekárny úver, ktorého zostatok ku dňu zániku BSM bol vo výške 5 727,53 eura. V súčasnosti sa s matkou snažia dom v C. predať. Otec ďalej uviedol, že v čase poslednej úpravy výživného stanoveného rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 2P/211/2012-27 zo dňa 18. 12. 2012 s určeným výživným súhlasil, nakoľko pracoval v P. a dosahoval čistý mesačný zárobok okolo 1 530 eur. Medzičasom sa však jeho pomery podstatne zmenili. V P. už ďalej nemohol pracovať. V poslednej dobe tam bolo pre neho málo práce a tiež mu meškalo vyplácanie mesačnej mzdy. Napriek tomu tam zotrval a žil z úspor. Čakal, že situácia sa zlepší. Nakoniec si jeho zamestnávateľ našiel dôvod, aby s ním rozviazal pracovný pomer v skúšobnej dobe. Otec tvrdil, že nie je pravda, že by pracovný pomer ukončil zo subjektívnych dôvodov, tak ako to konštatoval okresný súd. Pracovný pomer s ním ukončil zamestnávateľ, nie on. Nakoľko nemal prácu, rozhodol sa vrátiť na Slovensko, a to aj z dôvodu, aby sa mohol stykať s maloletými deťmi. Je pravda, že bývalý zamestnávateľ mu neskôr volal a ponúkol mu prácu, ale otec už jeho sľubom neveril, preto odmietol do práce nastúpiť. Súd predsa od neho nemôže požadovať, aby pracoval v zahraničí, keď sa chcel vrátiť domov na Slovensko. Podľa názoru otca ani jeho terajší mesačný príjem ako živnostníka (priemerne 985,86 eura brutto) nie je vôbec zlý. Snaží sa zarobiť, aby mohol dôstojne žiť a platiť primerané výživné. Nakoľko však je tento jeho súčasný príjem nižší než ten, ktorý dosahoval v P., podal návrh na zníženie výživného. Dom v G. si otec kúpil preto, lebo sa chce usadiť. Uviedol, že s odstupom času si uvedomil, že mal pristúpiť na dohodu s matkou detí, ktorá bola ochotná súhlasiť so znížením výživného na sumu 120 eur na jedno a na sumu 100 eur na druhé maloleté dieťa. Na základe uvedených skutočností otec navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a znížil výživné na maloletú C. na sumu 120 eur mesačne a na maloletú E. na sumu 100 eur mesačne, počnúc právoplatnosťou rozhodnutia.

Matka sa k odvolaniu otca nevyjadřila.

Kolízny opatrovník vo vyjadření k odvolaniu otca uviedol, že podľa jeho názoru okresný súd riadne zistil skutkový stav veci a jeho rozhodnutie je v záujme maloletých detí. Rozsudok okresného súdu preto kolízny opatrovník navrhol potvrdiť.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 2 písm. a/ OSP, postupom podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania a rozsudok okresného súdu vo výroku I. a vo výroku III. podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil z týchto dôvodov:

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a dospel k záveru, že okresný súd správne rozhodol o podanom návrhu otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, keď tento návrh otca zamietol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu (ust. § 219 ods. 2 OSP). V súdnej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom okresný súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. K argumentácii otca uvedenej v podanom odvolaní, že súd predsa od neho nemôže požadovať, aby pracoval v zahraničí, keď sa chcel vrátiť domov na Slovensko, a to aj z dôvodu, že sa chce pravidelne stýkať s maloletými deťmi, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že odvolací súd síce chápe takúto motiváciu otca a jeho túžbu vrátiť sa zo zahraničia späť domov na Slovensko, avšak na druhej strane odvolací súd zdôrazňuje, že pre účely rozhodovania o novej úprave vyživovacej povinnosti je povinný vychádzať zo zákonných kritérií rozhodných pre určenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (ust. § 62 a nasl. Zákona o rodine) ako aj zo všeobecných kritérií platných pre všetky druhy vyživovacích povinností vymedzených v ust. § 75 a nasl. Zákona o rodine. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne vyhodnotil, že k ukončeniu pracovného pomeru otca v P. došlo zo subjektívnych dôvodov na strane otca, keďže otec úspešne neabsolvoval skúšobnú dobu. Už uvedená skutočnosť má za následok, že by nebolo možné vyhovieť návrhu otca na zníženie výživného. V zmysle ust. § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine súd pri určení výživného prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Schopnosti a možnosti rodiča sa posudzujú hlavne z toho hľadiska, aký zárobok alebo iný príjem môže dosiahnuť. Pokiaľ rodič vlastným zavinením stratí zamestnanie tak, ako tomu bolo v danom prípade u otca, súd pri určovaní výživného vychádza z tzv. potencionálneho príjmu rodiča, t.j. príjmu, ktorý rodič dosahoval pred stratou zamestnania. V danom prípade však otec nielenže zo subjektívnych dôvodov bol prepustený zo zamestnania, ale následne ani neprijal (hoci mal možnosť) ponuku svojho bývalého zamestnávateľa znovu sa u neho zamestnať. Takéto konanie otca je potrebné považovať v zmysle ust. § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine za vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania a aj z tohto dôvodu musí súd vychádzať z tzv. potencionálneho príjmu otca. Z výpovede otca na pojednávaní pred okresným súdom vyplýva, že v P. pracoval 7 rokov, mal tam teda zjavne vytvorené už svoje zázemie, s maloletými deťmi sa pravidelne nestýkal. Odvolací súd tiež nemal preukázané ani tvrdenie otca o tom, že v poslednej dobe pokiaľ pracoval v P. bolo tam pre neho málo práce a meškalo mu aj vyplácanie miezd. Naopak z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, ktoré otec súdu predložil vyplýva, že mzda od talianskeho zamestnávateľa bola otcovi pravidelne poukazovaná na účet (viď výpisy z účtu otca za mesiace máj 2013 až september 2013 a november 2013, č.l. 28, 31 - 35 spisu). Vo výpise z účtu z mesiaca október 2013 založenom na č.l. 29 spisu otec uviedol poznámku „výplata nebola“, avšak pokiaľ ide o tento listinný dôkaz, nejde o výpis otca, ale ide o výpis adresovaný otcovej priateľke R. G.. Odvolací súd teda v závere konštatuje, že vykonaným dokazovaním síce bola v predmetnom konaní preukázaná zmena pomerov na strane otca, keďže preukázateľne otec toho času dosahuje nižší príjem než pri poslednej súdnej úprave vyživovacej povinnosti, avšak z dôvodov vyššie podrobne uvedených odvolací súd na znížený príjem otca neprihliadol a návrhu otca na zmenu rozsudku okresného súdu nevyhovel. Okresný súd tiež správne v súlade s ust. § 146 ods. 1 písm. a/ OSP rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky otca maloletých detí uvedené v podanom odvolaní nie sú takého charakteru, aby podmieňovali zmenu rozsudku okresného súdu, ktorá by bola

v konečnom dôsledku v rozpore so záujmami maloletých detí, tak ako správne vo vyjadrení uviedol ich kolízny opatrovník, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že pokiaľ dôjde k obojstrannej vôli rodičov maloletých detí D. upraviť otázku výživného na základe vzájomnej obojstrannej dohody, nič nebráni tomu, aby bol opätovne podaný návrh, obsahom ktorého bude dohoda rodičov o úprave vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom D., ktorú súd (pokiaľ nebude v rozpore so zákonom a záujmami maloletých detí D.) následne schváli.

Vo výroku II. zostal odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 206 ods. 2 OSP nedotknutý.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.